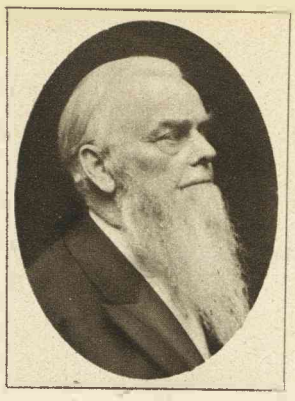
„Le Matin", en het plaatselijk blaadje „De Veldburger Bode".

Precies om half negen ging de deur van de kamer open en trad er een dame binnen, met felle zwarte oogen en bijna wit haar, dat in mooie gelijke boogjes geplet was tegen forsche slapen. De neus van deze dame was zeer groot, zeer scherp en zeer puntig. Hij leek een ploegschaar, waarmee de eigenaresse zich een weg sneed door de zaken des levens. De grijze dame richtte haar neus naar de ontbijttafel en volgde dit prominente lichaamsdeel met statigen tred, terwijl haar zijden japon plechtig ritselde.

Daarop zette zij een stalen lorgnet te paard op de ploegschaar, bekeek critisch het Parijsche blad, snoof luidruchtig en zette zich rechtstandig neer op een der vier om de tafel staande stoelen, waar zij bleef zitten, roerloos, zonder zelfs met de oogen te knippen, tot de deur nogmaals openging en doorgang verleende aan den heer Timotheus Blok.

Ds. J. H. WIERSMA.

Dr. G. DORNSEIFFEN †

Ds. D. J. VEEN.

Ds. J. H. WIERSMA, predikant der Nederl. Herv. Gemeente te Amsterdam, herdacht 1 October den dag, waarop hij vóór 50 jaar zijn ambt als predikant aanvaardde. — Te Amsterdam overleed in den ouderdom van 54 jaar de heer Dr. G. DORNSEIFFEN, in leven directeur der Koepokinrichting aldaar en oud-secr. van den Geneeskundigen Kring. — Den 10den Oct. was het 40 jaar geleden, dat Ds. D. J. VEEN te Bergharen, zijn predikambt te Elst (Rhenen) aanvaardde. Ds. V. heeft zich zeer verdienstelijk gemaakt met de publiceering zijner onderzoekingen ter vaststelling van het geboorte- en sterfjaar van Jezus v. Nazareth, waarover in verschillende Theol. tijdschr. artikelen van zijn hand werden opgenomen. Ds. V. komt tot de conclusie, dat de geboorte te Bethlehem plaats vond op 25 Dec. v.h. jaar 4 vóór onze jaartelling, zoodat wij thans 1919 n. Chr. zouden moet schrijven, terwijl hij als sterfdatum stelt Vrijdag 7 April (15 Nisan) van het jaar 30 onzer jaartelling.

Timotheus Blok was een zeer dik heer. Men zou hem zelfs buitengewoon dik hebben kunnen noemen. Er zat weinig contrast in den man. Zijn vormen vloeiden zonder overgang in elkaar, en als men bij de beschouwing van zijn lichaam nog meende bij armen en beenen te zijn, dan was men inderdaad reeds aan den romp bezig. Timotheus Blok bezat noch baard, noch knevel, ofschoon er voor deze mannelijke sieraden plaats in overvloed was. Zijn vaal haar hing in ruige guirlandes her en der om zijn hoofd, en vlak boven zijn voorhoofd schoot een formidabele clownskuif omhoog, als een bos prairiegras.

„Dag zus — zit je er al?" joviaalde de heer Blok bij zijn binnenkomen.

„Ik zit hier zes en een halve minuut, Timotheus," antwoordde de waardige dame in het zij.

„Heere, ben ik over mijn tijd? Hoe laat is het?"

„Het is dus zes en een halve minuut over half negen. Het verbaast me van iemand die een horloge draagt èn criminalistisch heet te zijn aangelegd, dat hij naar den tijd informeert."

Mijnheer keek bedremmeld naar de kanarie.

„Je bent toch — ben je — je bent, hoop ik, goed gehumeurd, Tilde?"

„Ik ben zoo goed gehumeurd als iemand zijn kàn, die zes en een halve minuut moet wachten op familieleden die geen begrip van tijd schijnen te hebben. Waar zijn Margot en Suze?"

„Margot is even in de keuken en Suze is bij de kippen. Er zijn vannacht —" mijnheers gelaat versomberde in zorglijke overdenking en zijn stem daalde naar geheimzinnig gefluister — „er zijn vannacht — je moet er niet van schrikken, Tilde — eieren gestolen. Ik heb zooeven *voetstappen* bij 't hok gezien, versche voetstappen — van groote mansvoeten.

Ze gingen in de richting van 't huis — tot aan de mat kon ik ze volgen — en er mankeerden zes eieren ...."

„Hier zijn ze," kwam zijn zuster, en haar gelaat was zoo effen als een menschelijk gelaat maar zijn kàn, toen zij zes eieren uit haar groote reticule haalde en op tafel legde. „Ik heb ze zooeven zelf gehaald. Die versche voetstappen van groote mansvoeten waren van mij. Gaat de barometer vooruit?"

Timotheus Blok haastte zich naar den barometer, tusschen twee der ramen hangend, en begon een uitvoerige dissertatie over de weerkansen te houden, zeer verheugd dat hij op deze wijze zijn verlegenheid kon verbergen. Midden in zijn verwarde verhandeling traden Mevrouw Blok en Suze binnen.

„Dag Tante!"

„Dag Suze!"

„Dag Til!"

„Dag Margot!"

„Beetje laat, hè tante?" — „Negen minuten, Suze."

„Hindert niet erg, tante. Als we 't leven zoo nauwkeurig inrichten, op de minuut af, hebben we er niets aan. Wel, pa?"

„Ik zou 't niet zeggen, kindje, ik zou het niet zeggen."

„Wat bedoel je nu eigenlijk, Timotheus?" vroeg zijn zuster bits. „Zou je niet zeggen, dat 't wèl, of zou je niet zeggen, dat 't nièt zoo is? Duidelijkheid van uitdrukking is voor détectives en *quasi*-détectives hoofdzaak. Wordt hier vandaag ontbeten of is het de moeite niet meer tot koffiedrinken?"

Na deze vriendelijke vraag haastte zich de familie naar de ontbijttafel en dra klikketikten de messen, knisterden de knapperige broodjes en maalden de vleezige kaken van Timotheus Blok onverpoosd. Ondertusschen las hij met gretige aandacht in de „Matin".

„Ik kan me niet begrijpen hoe men zoo'n colportageblad prefereert!" gaf mevrouw Tilda Blok als haar meening te kennen, nadat ze vergeefs getracht had, door het blad heen haar broeder met haar blikken te biologeeren. „Als ik rentenier was, als ik in een klein stadje als Veldburg woonde, waar iedereen iedereen kent, en men zich dadelijk, om een wissewasje, onsterfelijk bespottelijk maakt, dan las ik om te beginnen niet de „Matin", en ik plantte vervolgens kool en aardbeien, in plaats van mijn neus te steken in zaken die me niet aangaan, waar ik niets van weet en nooit iets van geweten heb!"

Timotheus Blok kéék naar dien neus en had een zeer vinnig antwoord op de lippen, dat hij bijtijds terughield en zorgvuldig wegsloot bij veel andere antwoorden die haar niet bereikten. Hij zei in plaats daarvan, opgewekt doend:

„Och — de één doet dit, de ander doet dàt: ik houd nu eenmaal van nasporen, lògisch redeneeren en combineeren. En dat ik er geen verstand van heb — òch, dat valt óók nog te bezien. 'k Heb toch die zaak van Tijs Valk maar dadelijk doorzien, wat je noemt: doorzièn, waar of niet, Margot?"

Mevrouw knikte vaag.

„Je ziet 't. Jawèl, zeker — de justitie is tot dezelfde conclusie gekomen, maar ná mij, ná mij. Ik had 't *flair* zie je, zooals de Franschen 't noemen."

„Iemand dien ik ken, noemde het in een van zijn feuilletons, als ik me niet sterk vergis „de hondenneus"", kwam mevrouw Tilda Blok.

Het was een knotsslag. Timotheus Blok werd er bleek van, en zijn vrouw keek met angstige bezorgdheid eerst Suze, die heel wit werd, en daarop haar man aan die integendeel vuurrood zag. De thee neuriede een tijdlang hoorbaar.

„Die jòngen — die vlégel —" kon de beleedigde man eindelijk dof uitstooten — „is me niet waard dat ik een woord aan hem verspil."

„Maar Tim" — waagde mevrouw.

„Stil vrouw — geen woord. Ik weet dat jij hem altijd voorspreekt, altijd de hand boven 't hoofd houdt. Dat is schandalig genoeg — en dat zijn eigen dochter, mijn eenig kind — dat zij dien rékel nog avances heeft gemaakt .. ik mag en ik wil er niet aan denken. Bespot en verguisd in een groot blad — ik, die heel wat rechercheurs van beroep in mijn zak stop, ik, die hier nog geen drie weken geleden de justitie op 't spoor heb gebracht van die inbrekers bij bakker van Drielst .."

EEN HEUGLIJK FEIT.

Woensdag 6 October was het 50 jaar geleden dat de afdeeling „Kraamvrouwen" der Liduinavereeniging te 's-Gravenhage, werd opgericht. Door de bijzondere tijdsomstandigheden werd dit jubileum zonder feestelijkheden herdacht en bepaalde het bestuur er zich toe een receptie te houden voor degenen die hun sympathie voor de Afd. wilden betuigen. Hierboven een foto van het Bestuur. Zittend van links naar rechts: Mevr. v.d. Meulen-Sauveur, penningm.; Mevr. v. Leeuwen-Meijknecht, pres. der afd. Kraamvrouwen.; Mevr. C. v. Vuuren-Timmerman, pres. der Liduinavereen. Staand, in dezelfde volgorde: Mevr. Cruyt-Franses, secr.; Mevr. M. Simonis-Jong, man en Mevr. Smit-Beccari. *(foto Hijmans)*

„Een verkeerd spoor", merkte mevrouw Tilda Blok op, terwijl ze een reepje brood in haar ei doopte.

„Niet verkeerd! De politie heeft àndere individuen gearresteerd dàt weet ik, maar die had ze nooit kunnen krijgen, als ik haar mijn meening omtrent de vermoedelijke, versta mij wel — de vermoedelijke daders niet had gezegd. Twee maanden geleden zaten ze met hun handen in 't haar, toen met die ontvoering van dat minderjarige meisje .... ik ben er op uitgegaan, met Tyras, heb de heele streek afgezocht, overal onderzoek gedaan, voetsporen nagegaan, en toen ik terugkwam..."

„Zat 't kind thuis", zeide Mevrouw Tilda Blok als terloops, terwijl ze haar vingers aan het servetje afdroogde.

„Precies — je zegt het. 't Kind had mij natuurlijk aan 't werk gezien en begreep dat er geen ontvluchten mogelijk was, toen ik mij er mee ging bemoeien. Nu moet je hier dat geval in de „Matin" zien: driedubbele moord met inbraak. Denk je dat die lui, die de zaak onderzoeken, logisch redeneeren? Geen idee — geen kwestie. Geen spoor van combineeren."

„Je bent je roeping misgeloopen, Timotheus," zei de zuster van dien heer, terwijl ze opstond. „Je had politie-agent moeten worden." Met deze woorden verliet ze de kamer.

„Politieagent!" schamperde meneer. „Iemand die de capaciteiten van een Sherlock Holmes in zich heeft! Och, ik zal maar denken: 't mensch weet niet beter!" Hij sloeg 't plaatselijk blaadje open en begon de locale mededeelingen door te lezen. Plotseling werden zijn oogen kogelrond van verbazing en verstrakten zijn trekken van felle aandacht.

„Is er wat bizonders, Tim?" vroeg mevrouw.

„Wat bizonders, vraag je? Bagatel! Een groote inbraak bij Hufman! Luister maar!" En mijnheer las met uitbundige klemtonen en zwaarwichtige uithalen het bericht voor, dat hem zoo had geschokt: „Brutale inbraak bij den heer Hufman. Hedennacht is in den winkel van den heer Hufman een zeer brutale inbraak gepleegd. Door middel van een ladder zijn de inbrekers — want het moeten er minstens twee zijn geweest — over den tuinmuur achter het perceel van den Heer Hufman geklommen en hebben zich in diens winkel toegang verschaft door een tuimelraam boven de keukendeur, die op den tuin uitkomt.

Eenmaal binnen zijnde, sneden zij een ruit uit aan de binnenzijde der keuken, kwamen zoo op de gang en staken het slot van de winkeldeur open, die op die gang uitkomt. In den winkel maakten zij zich meester van een geldkistje, hetwelk de heer Hufman anders meestal wegsloot, en van een groot aantal hoeden en petten.

Op dezelfde wijze als zij gekomen waren, verdwenen de inbrekers weder. De heer Hufman verklaarde ons, dat het kistje voor minstens 200 gulden geld en geldswaardige papieren bevatte.

BELGISCHE KINDEREN IN ONS LAND.

Een groep van Belgische kinderen, die dank zij den financieelen steun van het Amerikaansche Christian Herald Comité, door het R. K. Huisvestingscomité te Leiden uit België zijn gehaald en te Bolsward bij pleegouders zijn geplaatst door bemiddeling der Middenstandsvereeniging aldaar.